

ГРУДЕНЬ

ISSN 0132-4462

1985

№23

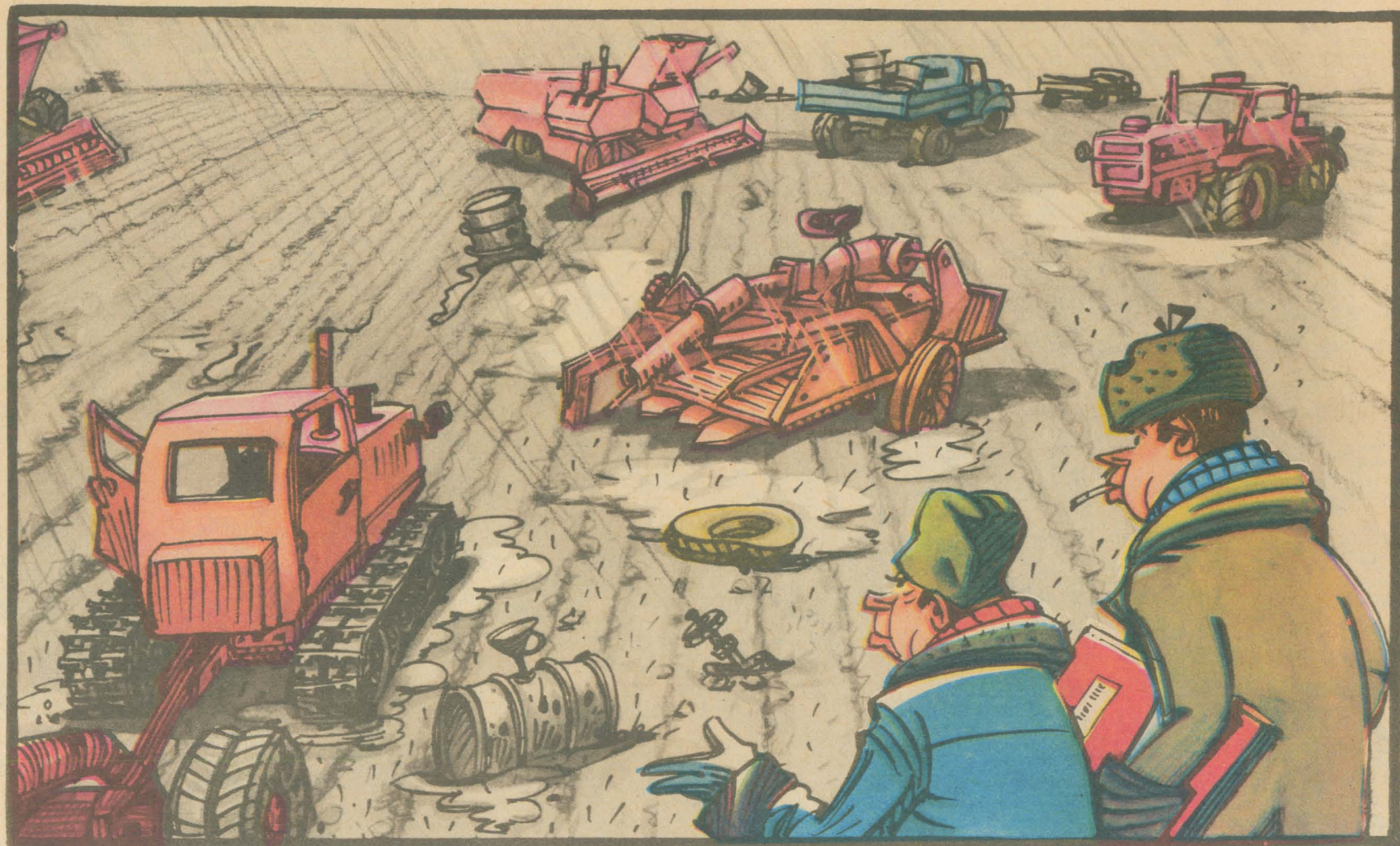

ТЕРЕДЬ

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Васю, будь свідком, що я запізнився з об'єктивної причини!..

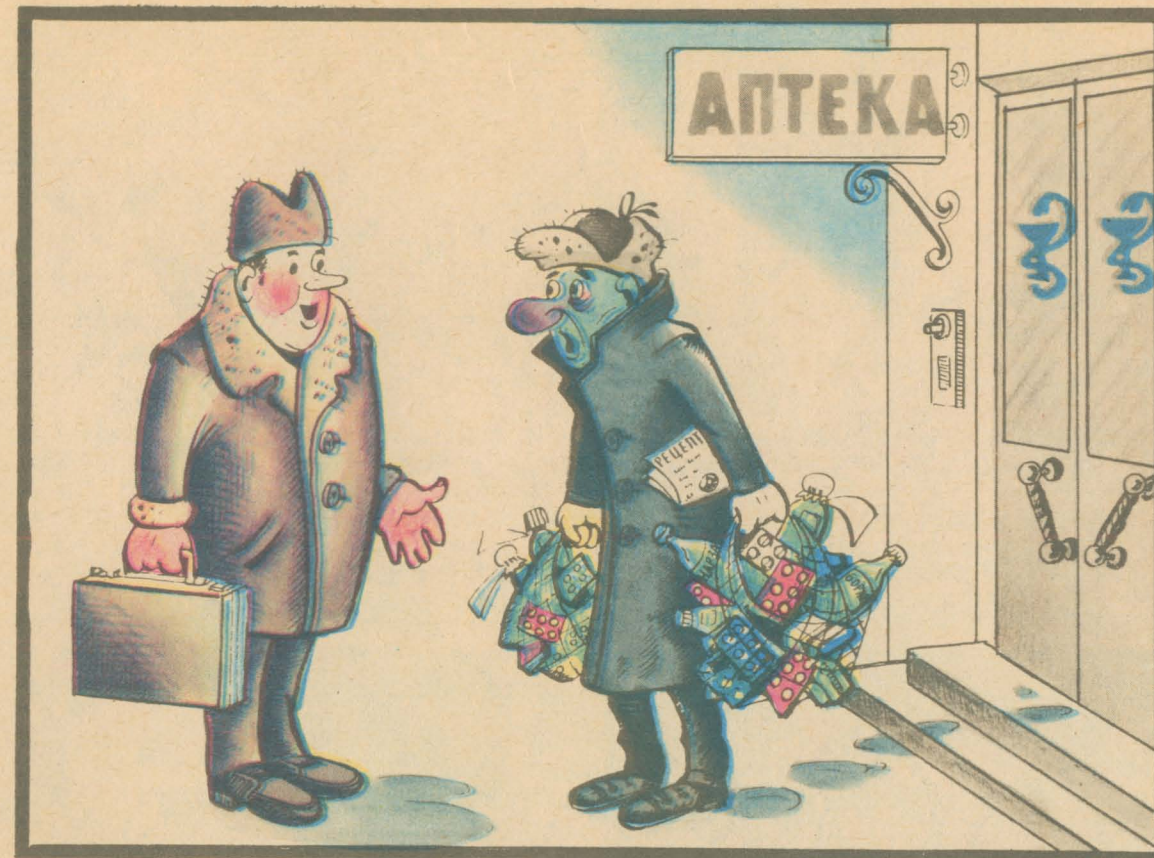
— Урожай ми зібрали. Тепер би ще якось і техніку зібрати!..

ЧИ ЗНАЄТЕ ВИ, ЩО...

...останнім часом до футбольної команди села Болган Піщанського району Вінницької області добирають тільки тих гравців, які хоч трохи розуміються на шевській справі. Такий оригінальний принцип добору пояснюється тим, що футбольна команда закупила партію бутсів виробництва київської фабрики «Спорттовари», але жодного разу в них не тренувалася, оскільки бутси виявилися бракованими — шипи не тримаються підшви.

...наче рідного, зустрічають працівники Снігурівського радіотелевільє (Миколаївська область) жителя села Новопетрівки М. М. Яремчука. А поріднив їх гарантійний телевизор «Електрон-Ц-380Д», який Михайло Михайлович придбав у минулому році і вже сім разів вживав лагодити до ательє. Звичайно, за цей час телемайстри могли б видати клієнту довідку на обмін, але не роблять цього, оскільки не уявляють, як переживуть розлуку.

...Холмський лісгоспзг, що у Корюківському районі Чернігівської області, працює за безвідходною технологією: купи вугілля, присипані тирсою, та груддя дефіцитного клею безвідходно валяються у багнюці по всій території підприємства.

— Ну що — п'єш, як і раніше?
— П'ю. Але тепер — тільки ліки...

ДУМКИ ВГОЛОС

● Той, хто рие землю носом, про врожай і не думає.

● Доти гнув свою лінію, доки не опинився у замкнутому колі.

● Його так довго носили на руках, що він зовсім розучився ходити.

Йосип ТЕПЛИЦЬКИЙ.

Друже Перче!

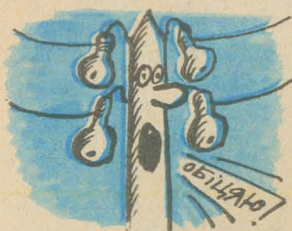
Поцікався, як воно з грамотою у керівників Фастівської райсільгосптехніки, що на Київщині?

Розумієш, відремонтувала ця сільгосптехніка екскаватор ЕО-2621 нашої Великобудицької пересувної механізованої колони № 148 тресту «Сумиводбуд». І так відремонтувала, що він не відпрацював і кількох днів, як застукотів двигун. Написали ми тоді про таку «чудасію» керівникам райсільгосптехніки. Відповіді — катма. Написали вдруге — те ж саме. Зібрався вже написати й утретє, та раптом подумали: а може, те керівництво ні читати, ні писати не вміє.

Як ти вважаєш, Перче, може таке бути в наш час?

Ф. ЯРЕСЬКО,
інженер ПМК-148
тресту «Сумиводбуд».

Роменський район
Сумської області.

Ти, напевно, чув народний вислів: обіцяти на вербі груші.

Так от, чималенько подібних «груш», тобто невиконаних обіцянок налагодити телефонний зв'язок, одержали за два роки працівники молочнотоварної ферми колгоспу «Переможець» від начальника Червоноармійського райвузла зв'язку В. О. Закусила. Але, очевидно, справді скоріше на вербі груші можуть вирости, ніж збудуватися обіцянки Володимира Олександровича.

ПРАЦІВНИКИ ФЕРМИ.

с. Ходорівка
Червоноармійського району
Житомирської області.

Посприй, будь ласка, щоб у Запоріжжі, біля самотнього нашого будинку № 3 по Центральному бульвару, спорудили височенний, поверхів на десять, фонтан. Так близесенько нехай спорудять, щоб можна було прямо з балкона, підставивши відро, набрати в нього води.

Ті фонтани, що є нині, нас не влаштовують. По-перше, вода з них б'є невисоко — лише до четвертого поверху. По-друге, до них далеченько — кілька десятків метрів. Отже, щоб набрати води, треба однак спустатися вниз. У будинкові ж — дев'ять поверхів.

«А в квартирах крани навіщо?» — запитав ти. Не знаємо. Знаємо тільки, що капає з них рідко, та й то — глуночі ночі. Отож залишається нам одне з двох: або не спати, чатуючи на воду, або ж милуватися фонтанами.

МЕШКАНЦІ БУДИНКУ.

м. Запоріжжя.

Пропоную перейменувати перший цегельний завод міста Кременчука у перший глиняно-піщаний. На тій підставі, що продукція, «випечена» на ньому, лише зовні схожа на цеглу. Вимурувати щось із неї практично неможливо, в чому я пересвідчився, придбавши кілька тисяч штук подібної «цегли». Четверть її розсипалася ще в руках вантажників на заводі, ще стільки ж — у кузові, поки довів покупку у село Піщане (усього за десять кілометрів), а решта — коли розвантажували. От і вийшло, що, заплативши чималі гроші за цеглу, маю у дворі купу глини й піску. Якщо вона й придатна на щось, так це на пам'ятник бракоробству.

П. ЛИХМАН.

Кременчуцький район
Полтавської області.

Дозволь задати одне делікатне запитання: яка у тебе подушка?

Скажімо, ми, жителі села Ракове, спимо тільки з кисневими. І робимо це відтоді, як побіля нашого села влаштували звалище, куди вивозять сміття з усього Вознесенська, та ще й тамтешній шкірзавод своїми відходами його поповнює. Сам розумієш, пахне все те дале-

ко не озоном. Якби не кисневі подушки — дихати було б нічим.

Мабуть, керівники району сплять на звичайних подушках, тому забувають про свої обіцянки ліквідувати той смітник.

ЖИТЕЛІ
села Ракове.

Миколаївська область.

Коли першого квітня у нашому селі замовкли радіоточки, ми подумали, що це зв'язіці пожартували. Та коли минує і травень, ми не на жарт розхвилювалися і почали скаржитися. Скаржимося місяць — мовчати гучномовці. Скаржимося другий — ні з них, ні від керівників райвузла зв'язку — ані звуку.

Може, ти, Перче, розглумачиш їм, що навіть першого квітня з такими речами не жартують.

Я. ЛАЗАРУК.

с. Журавине
Старовижівського району
Волинської області.

БОГОМІЛЬНИЙ

Богомільний став Трохим,
Страх, як в бога вірує —
В холодку весь день лежить,
Псалми все наспівує.

Ніч настане, він з мішком
По полях тиняється.
Як нічого не хапне,
То у бога ластється.

Андрій КОНИК.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

У деяких колгоспах Любомльського та Луцького районів на Волині розробили і випробували рецепт приготування вельми оригінальних шашликів — шашликів по-нехлюйському. На відміну від звичайних, вони не потребують ніяких спецій. Досить однієї небайливості у догляді за візцями та іншою фермською живністю. Саме через неї у господарствах названих районів отруїлися хімікатами або загинули з інших причин сотні овець, ягнят, телят. Про це й розповідалося у фейлетоні «Шашлики і нехлюї» («Перець» № 16).

На закінчення його автор висловив думку, що тримати на відповідальних посадах нехлюїв нерентабельно, що треба робити вибір: або вони, або шашлики.

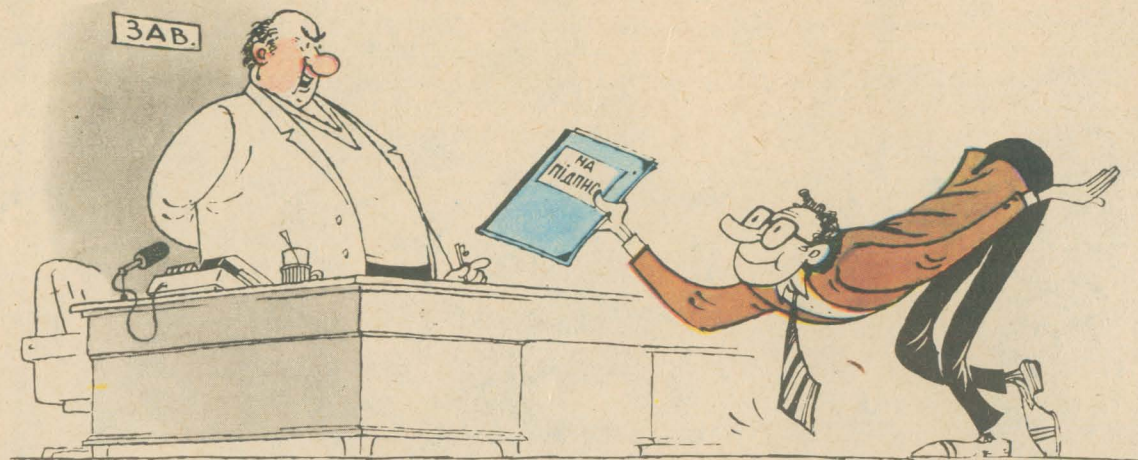
Як видно з відповіді секретаря Волинського обкому Компартії України т. В. Жиброва, цю думку визнано слушною. Матеріали про загибель худоби у колгоспі імені КПРС розглянуті на засіданнях бюро Любомльського райкому партії і бюро обкому партії. За

безконтрольність і безвідповідальність виключені з членів КПРС завідувач фермою О. Я. Пилипчук, зоотехнік другого відділку колгоспу Н. Т. Пилипчук, агроном по захисту рослин К. М. Рибачук, агроном відділку П. А. Переч.

Накладено партійні стягнення на голову правління колгоспу В. О. Веремчука, секретаря парткому М. М. Боярчука, заступника голови колгоспу М. К. Ситоніцького, начальника райсільгоспуправління М. К. Семенченка, головного санітарного лікаря району П. М. Гунягу.

Виключено з членів КПРС начальника районної станції захисту рослин К. М. Домалю.

На засіданні бюро обкому Компартії України притягнуті до партійної відповідальності колишній заступник начальника обласільгоспуправління Л. П. Швидун, голова обласного об'єднання «Сільгоспхімія» А. К. Зозуля, головний санітарний лікар області В. С. Томащук.

— Молодець, Сидорчук! Виявляєш гнучкий підхід!

ПОВІДОМЛЕННЯ ТАП

«У березні Дарницький авторемзавод № 3 поладив нам УАЗ-469, взявши за роботу 1745 карбованців,— телеграфував до штаб-квартири ТАП голова правління колгоспу «Дружба» Славутського району Хмельницької області М. І. Назаров.— Протягом семи місяців виходили з ладу коробка передач, рульове управління, задній міст. Про гарантійний ремонт на заводі й слухати не хотіли. Мусили ми заплатити ще 111 карбованців. Проте й новий задній міст не витримав навіть ста кілометрів. Видно, привільно живеться бракоремонт цього заводу...»

Як показала перевірка, товариш Назаров глибоко помиляється. Питання якості постійно перебувають в полі зору адміністрації заводу, обговорюються на п'ятихвилинках і розширених нарадах, де ставляться ребром, піднімаються на належну висоту, на них загострюється увага. Сдине, чого не вдається досягти, так це переходу від слів до діла.

НА ЧЕРГОВЕ ПОБАЧЕННЯ

ДОНЕЦЬКА область. (Кор. ТАП). На нову форму обслуговування клієнтів перейшла Новгородська райсільгосптехніка. Тепер тут для них раз на півроку влаштовують побачення із технікою, яка хтось-відкопи перебуває в ремонті.

На своє чергове побачення з екскаватором прибув машиніст криворізького рудоуправління імені Ілліча М. Семеншин. «Це моє четверте побачення за два роки»,— сказав він в інтерв'ю кореспондентові ТАП.

ГУБЛЯТЬСЯ У ЗДОГАДКАХ

Як передає наш сумський кореспондент з Лебединського району, дивне явище спостерігається у Гарбузівському комплексно-приймальному пункті. Речі, що їх здають сюди мешканці, безслідно зникають. Так, наприклад, безслідно зникли чобітки, які здала сюди в ремонт рік тому І. Г. Івченко. Компетентні комісії, котрі вивчають це загадкове явище, губляться у здогадках. Правда, райгазета спробувала дати визначення цьому явищу, пояснюючи його недбалістю місцевих працівників побуту. Проте керівники Лебединського райпобуткомбінату, мабуть, з цим визначенням не погодилися і відповідних заходів не вжили. І ось результат: цезлія ще й чотири плаття, які та ж сама Івченко замовила навесні в цьому ж таки комплексному пункті.

Мал. В. СОЛОНЬКА

— Та це хазяїн зі мною переходив дорогу на червоне світло...

20 жовтня 1985 року о третій годині дня у київському гастрономі № 819 по вулиці Серафимовича відбувалася звична для відвідувачів цього торговельного закладу подія: там енергійно псували покупцям вихідний день. Хтось із довжелезної черги у ковбасний відділ намілювався зробити продавщиці зауваження за те, що вона постійно десь бродить замість того, щоб відпускати ковбасу і сир. Зауваження прикро вразило гордість продавщиці, і вона заходилася довго і пристрасно шпелити принишклу чергу, викладаючи їй усе, що про неї думає. Незадовго до того такого ж рішучого відкоша дала покупцеві-зауважнику, який явно зарвався у своїх претензіях щодо темпів і якості заправакової діяльності продавців, і її компаньйонка з молочного відділу...

Треба було бачити, яким праведним гнівом блищали їхні очі, яким ядучим пафосом були просякнуті їхні напівфористичні визначення, котрими вони таврували нахаб-покупців, з яким презирством і відразом дивилися на них — так, мовби перед ними знаходилося щось надзвичайно противне й гидке...

Спостережливі люди вже давно помітили, що останнім часом у багатьох працівників прилавка стало бурхливо розвиватися і все відчутніше даватися ознаки почуття власної гідності. У принципі це почуття прекрасне: воно передбачає у людини гордість за свою професію і за себе в ній, за свої знання і свою майстерну працю — тобто все те, що складає справжню ціну і достоїнство цієї людини. Водночас, само собою, наявність почуття власної гідності передбачає також повагу до цього ж самого почуття в інших.

Інакше складається у даному випадку, точніше — у даній галузі: чим нижчий професійний, та й загальний, рівень працівника торгівлі, тим більше у нього незрозумілого апломбу, який він нічого сумняшся і сприймає саме як почуття власної гідності,— і тим менше він схильний погоджуватися з наявністю такої риси в когось по той бік прилавка. Я ще скажу, звідкіля, на мій погляд, береться цей апломб і це перекошечене почуття,— але трохи пізніше.

А поки що давайте подивимось, як, по віньця налиті гідністю, поводять себе деякі працівники продовольчих, меблевих, господарських, овочевих магазинів, як демонстративно жбурляють під ноги покупцям ящики, як хвещую гримлять підносами, як безцеремонно розштовхують юрбу візками з товаром, як оглушливо кричать і перегукуються між собою — через наші голови, через цілі відділи... Таким гримучим торговельником покупці явно чимось сильно протівні, вони — покупці — викликають у них просто-таки огиду, доводять мало не до нервового тиску. Хто зна, може, тому, що когось хочуть, вимагають, добиваються, вказують, повчають.

Як це спробував зробити, приміром, поліграфіст-ветеран, учасник Великої Вітчизняної війни Євген Іванович Жеребцов. Пішов він через дорогу від свого будинку по проспекту 50-річчя Жовтня до овочового магазину № 917. А слід сказати, що того дня, як і напередодні, і ще напередодні, періщила злива. От підходить Євген Іванович до магазину і бачить такий пейзаж: безкрай калюжі до колін, лоток під парасолею. Під тією ж парасолею порастає з овочами патьоками і дрібно тремтить від холоду неозора черга...

Зазирнув Євген Іванович у магазин — чисто, сухо, тихо: ні овочів, ні продавців, лиш із підсобки долинає невірний, але веселий шум. Не полінувався ветеран, зазирнув і туди. А в підсобці саме у розпалі товариська перекуска. І от дивина: ще за мить до того відкриті і приязні, обличчя продавців тут же набрали отого самого виразу огиди і відразу, про який уже говорилося. А їхні м'які і товариські голоси блискучим чином набули ящиківської гримучості:

— Чого треба!

І хоч як стримано і делікатно не пояснював Євген Іванович мету своєї непроханої появи у цьому вишуканому товаристві: мовляв, як же так, люди мокнуть, можна ж у магазині торгувати і щоб черги не було,— вираз обличчя у перекусників не змінився, і взаєморозуміння десятки не вдалося.

Зате Євгену Івановичу вдалося зробити запис у книзі скарг. Цей запис виліз йому, як мовиться, боком.

За два тижні, коли він стояв знову ж таки у черзі до лотка біля того ж таки магазину, на ганок вийшов учасник тодішньої перекуски — молодий і осатанілий від почуття ображеної гідності Олександр Шюнд і прокричав старшому продавцеві Вячеславу Козаку:

— Оце той самий тип, що скаргу писав! Ти, Славко, сипони йому такої картоплі, щоб навік запам'ятав!

Обпліваний ветеран спробував порозумітися з керівництвом овочового магазину, проте нічого з тієї спроби не вийшло.

Не вийшло і в автора цих рядків, хоча з завмагом О. Т. Процюком ми проговорили на цю тему битих кілька годин. Щоправда, під кінець диспуту Олександр Тимофійович почував потилицю і якось роздумливо мовив:

— Зайти побалакати з тим Жеребцовим чи що... Адреса є...

Однак так і не зайшов. Видно, та ж таки гордість не дозволила.

Що ж, люди собі ціну знають.

Знають і в меблевому магазині № 23, де робітник Микола Іванович Король придбав гарнітур «Полонина». Заплатив 1663 карбованці 63 копійки за меблі, ще 30 карбованців і 85 копійок — за доставку «Полонини» до його нової квартири і одержав товарний чек № 32669. І хоча й попобігав Микола Іванович магазином, умовляючи незворушних працівників пошвидше організувати ту доставку, одначе настрої у нього все одно залишалися райдужним і серце співало.

Пісня обрвалася, а райдуга згасла, коли група поважних мужчин, крекучи, вивантажила біля під'їзду меблі з машини, занесла їх у під'їзд і, перш ніж продовжити шлях нагору, назвала свою ціну:

— По двадцятці. Кожному.

Микола Іванович хуленько прикинув, що коли він задовольнить вимогу цих достойників, то в нього на новосілля залишиться сума, достатня для того, щоб напоїти гостей чаєм, але явно замала, щоб розмахнутися ще й на пачку печива. Прикинув — і відмовився.

І що ж, шановні читачі! На карбованих лицях меблевих мужчин з'явився... так-так, той самий вираз безмежної огиди, і не сказавши Миколі Івановичу й слова — вочевидь, він уже надто боляче зачепив їхню професійну гордість,— і навіть жодного разу не кренкувши, вони ще хутчіше, ніж Микола Іванович розмірковував, повантажили його «Полонину» в машину і повезли назад. У магазин.

Що ж до Миколи Івановича, то він так і залишився стояти біля під'їзду — із збереженою на новосілля сотнею в кишені і ще з одним набутком, щоправда, неочікуваним: з почуттям власної огидності і безпорадності, яким він перейнявся завдяки контактам із торгівлею...

Цим же почуттям поступово переймаються жителі багатопверхового будинку № 24 по бульвару Лесі Українки, яким випав тяжкий жереб співіснувати з гастрономом № 208. Річ у тім, що дирекція даного торговельного закладу на чолі з Г. Г. Посевіною твердо переконана: і будинок, і двір будинку існують виключно для потреб гастроному. І ось результат: з раннього ранку й до пізньої ночі тут не вухає ревниче грузовиків; трубно перегукуються водії, вантажники, продавці; на металеві платформи, встановлені уздовж стін будинку, з оглушливим грюкотом падають контейнери, ящики, діжки; гримлять підйомники і транспортери; гудуть холодильники; хмарочоси, складені з дерев'яних ящиків, затуляють вікна; сморід від вилитої у дворі води з рибних машин; розкиданих банок, усілякого сміття забиває памороки; транспорт нищить дерева і кущі... Навіть місцеві ворони давно вже покинули обжиті місця і відлетіли звідси у відносно тихі заводські райони.

Ну а люди живуть. Що їм лишається? Тільки здригаються від дев'ятибальних гастрономіських нервоотрусів і пишуть скарги. Пишуть у міськвиконком, пишуть у Печерський райвиконком, пишуть у головне управління торгівлі і санепідстанцію.

І що цікаво — чим більше пишуть, тим

безпардонніше і гучніше діє гастроном, тим більше його дирекція старається дошкулити жителям будинку.

— Тут такі протівні люди живуть, аж гидко,— так висловився один представник адміністрації.

До речі, адміністрація по-бойовому демонструє скаргникам свою відразу до них: дає таку словесну відсіч, що ті вже не наслідуються ходити по її кабінетах і ображати її гідність.

...Так от, про цю так звану гідність. Мені здається, усе пояснюється тим, що деякі люди, які стоять біля «кормила», всерйоз вважають, буцім-то саме вони «годують» усіх нас і саме від них залежить, облагодіяти когось чи не облагодіяти. Мовляв, нехай ображаються чи не ображаються, все одно нікуди не дінуться, прибіжать, їсти (чи одягатися) усім треба. Недарма в одному з магазинів директор, іронічно і зверхньо поглядаючи на скаргника, який обурювався безпорадками, торговельному залі, поблажливо мовив:

— І воно вам треба, дорогенький? Краще давайте я час від часу буду вас отоварювати, га?

Що ж, на жаль, знаходяться з-поміж нас, покупців, ковбасні та помідорні штрейкбрехери, ладні заради такого «отоварення» терпіти будь-які приниження. Повернімося до того ж овочового магазину № 917 і погортаймо книгу скарг № 58. Що одразу впадає в око: майже на будь-який

критичний запис тут же знаходиться контрзапис. Ось лише деякі зразки:

«Я взяла яблука, але побачила, що вони поморожені. Продавець відмовився замінити їх». А поруч — такий запис: «Ми бачили, як жінка... стала обурюватися, що їй продали неякісні яблука. Насправді яблука були якісні».

«Мене обважили у магазині...» Поруч: «Я був свідком при купівлі жінкою яблук. Продавець... зважила правильно... Жінка просто була надто схвилювана...»

«Мені дали набір — кілограм гуників яблук і кілограм помідорів...» Тут же: «Я була свідком... Яблука були цілком нормальні, а жінка була збуджена...»

«Продавець обманула дитину...» Поряд: «Я була свідком, що продавець не обманула дитину...»

І навіть наш знайомий ветеран-поліграфіст Євген Іванович Жеребцов теж сподобався на спростування свого запису: «Я був свідком і скаргу Жеребцова вважаю необгрунтованою».

Хто робить такі от безсовісні заяви? Родичі, приятелі, знайомі? Мабуть, і вони теж. Але найчастіше — звичайні покупці, незвичайні хіба тим, що геть-чисто позбавлені принципів і готові заради свіжішого шматка оббрехати чесних людей, які стоять поруч.

То хіба після цього уже здивуєшся, коли у тій же книзі скарг прочитаєш, з якою гордою нахабністю, безмежною самовпевненістю і такою ж безмежною неповагою до покупців адміністрація відповідає на заяву щодо нескінченних черг у магазині: «ЧЕРГИ НЕМИНУЧІ!»

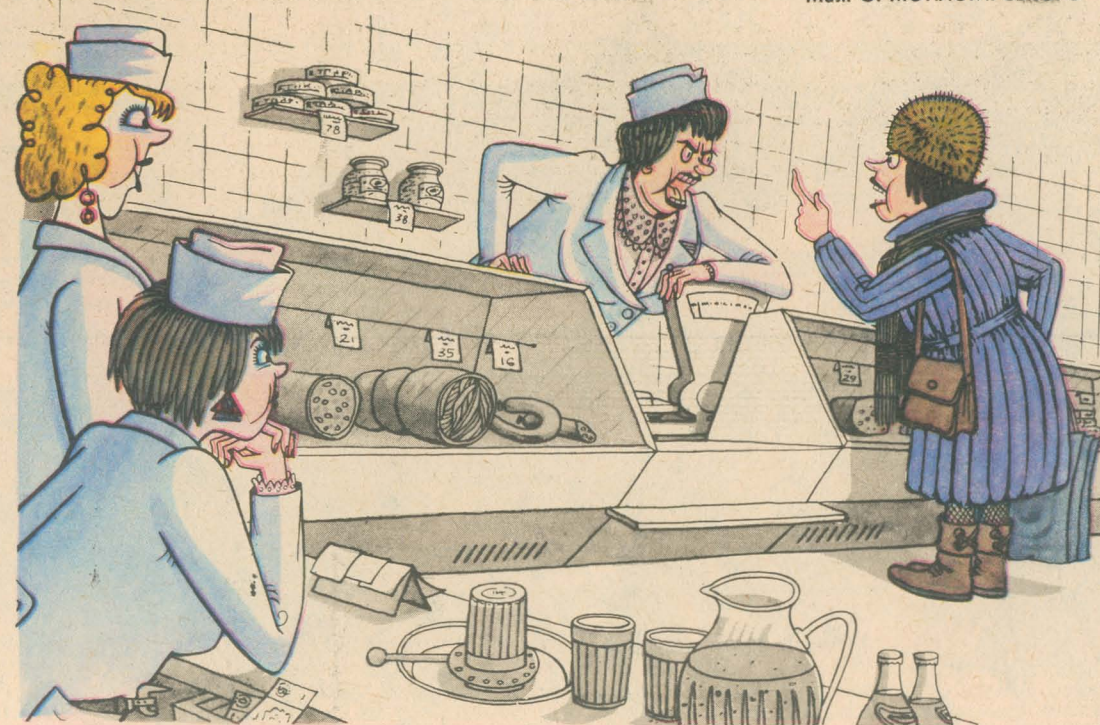
...Ну, а я все-таки оптиміст. Я вірю в те, що й черги, і безладдя, і неорганізованість, і неповажне ставлення до людей зовсім не обов'язкові супутники діяльності наших закладів торгівлі. Іх — цих супутників — і можна, і треба позбутися. Для цього вимагається не так уже й багато. Слід лише постійно і послідовно позбавляти деяких надто самовпевнених працівників прилавка і їхньої самовпевненості, і їхнього почуття власної незамінності, і всього іншого, чим завжди чревата безкарність. Дуже корисним було б при цьому і ще одне: щоб організатори торгівлі — незалежно від масштабу їхньої діяльності — не цуралися ставати на один рівень із рядовими покупцями.

От саме за таких, як бачимо, не дуже й складних умов усі ми заходимо у великий й не дуже великий магазини так, як це належить робити: з почуттям поваги до працівників торгівлі і, водночас, із почуттям власної гідності.

А не власної огидності, як це нерідко буває тепер.

В. ЧЕПІГА.

Мал. О. МОНАСТІРСЬКОГО

— Ти диви: ніяк Клавці та мегера не поступиться! Мабуть, теж продавщиця...

Ото порада!

ГУМОРЕСКА

Ополониченко застогнав. Приглушено, але від душі.

Колеги відірвалися від паперів й оточили травмованого чимось або кимось товариша.

— Що там? Що сталося? Що таке?

Ополониченко тримався за праву щоку. Відняв руку й на паузах повідомив:

— Кутній... Нариває... Клятий...

— Зуб — питання гостре, — почухав потилицю найдосвідченіший. — Та вирішувати його можна...

— Не лише можна, а й треба! — підхопив наймолодший. — І взагалі, це було в Уругваї. запалення від зуба йшло просто в мозок. І — з музичним привітом!

— Тіпун тобі на язик! — затюкали наймолодшого.

Тіпнуло, однак, Ополониченка.

— Це суто теоретично! — виправдовувався наймолодший. — І взагалі, це було в Уругваї.

— А не в Парагваї?

— Це чому?

— Тому, що їх плутають. Особливо непідготовлені.

— Я підготовлений! — скипів наймолодший.

— А як підготовлений, що запропонуєш?

— В якому аспекті?

— В аспекті зуба! — пояснив найдосвідченіший.

— Аналгін!

Побігли за аналгіном.

— Ковтай одразу дві пігулки! — радили Ополониченку. — І води більше, хоч і півграфіна, ліки швидше розчиняться.

— Може, хай кавою зап'є? — вніс пропозицію наймолодший. — У мене трохи є розчинної.

— Ну, ти даєш! Кава б'є по нервах. Як вип'є — під стелю злетить!

— Чай! Чай! — пролунали голоси.

— Ні в якому разі, колеги! — заперечив найдосвідченіший. — Чай, щоб ви знали, в'яже ясна. Ополониченко потім рота не розтулить...

Ополониченко махнув рукою, злизав з руки пігулки й одчайдушно висьорбав півграфіна. Потім вхопив голову обіруч, ніби збирався вкидати м'яч з аути, і заляк у трагічній позі.

— Зараз ойкне... — шепнув наймолодший.

Усі навшпиньки, один за одним, вийшли в коридор. Закурили. Приєдналися також уболівальники з сусідніх відділів.

— Як він там?

— Ніби затих. Оце аналгін прийняв...

— Аналгін — то на півгодини. Сода! Содою прополоскати, як рукою зніме!

— Як сказати! Для мене сода — як йод на свіжу рану. А от шалфей — як жива вода.

ЛЮДИНА

СЛОВА

— Затям: у мене слово — криця! —

Товкмачить кожному Денис.

І справді, є чим похвалитися,

З якого боку не дивись.

Пообіцяв «моржем» він стати —

І нині в будь-який мороз

У плавках вибігає з хати,

До ополонки робить крос.

Сказав: «Зловлю на вудку сома!», —

Й рибину витяг от-таку!

Хвалився: «Навчусь крутити «сонце!»», —

І аж мигтить на турніку.

Чому ж, всім доказам супроти,

Звуть пустобрехом молодця?

Що не береться до роботи?

Так він того й не обіця...

Григорій ЄЛИШЕВИЧ.

Спочатку ніби й стьобне, а потім біль стихає.

— А справді, чи не збігати в аптеку? Взяти і соди, і шалфею, перемішати — хай прополоще...

— А от йоги, кажуть, на голову стають...

— Це не наш метод...

У відділі щось глухо стукнуло. А потім — почувся зойк.

Всі побігли туди.

Ополониченко сидів блідий, як стіна.

— Що?!

— Закуняв... І головою об стіл... Ой!

— Все! — сказав найдосвідченіший. — Рятуйте радикальним методом.

Він дістав з портфеля стограмову сувенірну пляшечку коньяку.

— Відкривай рота...

Ополониченко слухняно відкрив. Видно було, що йому все одно — чи коньяк, чи смола.

— Одразу не ковтай, — давали інструкції ацілители, — а положи зуб. Буде тобі дезинфекція, антисептика, так би мовити, і навіть наркоз. А потім ковтнеш — памороки заб'є. І порядок!

Ополониченко закрив очі й почав полоскати.

На очах уболівальників щода нещасного спухла, як на дріжджах. Наймолодший і найдосвідченіший підхопили його попід руки.

— Додому повеземо! Хай приляже... Щока, як подушка...

Вахтерка на виході сплеснула руками:

— Що сталося? Куди?

— Додому... Зуб наравав... Ми вже все перепробували...

— Що там пробувати? Як зуб — до стоматолога треба. І хутчі!

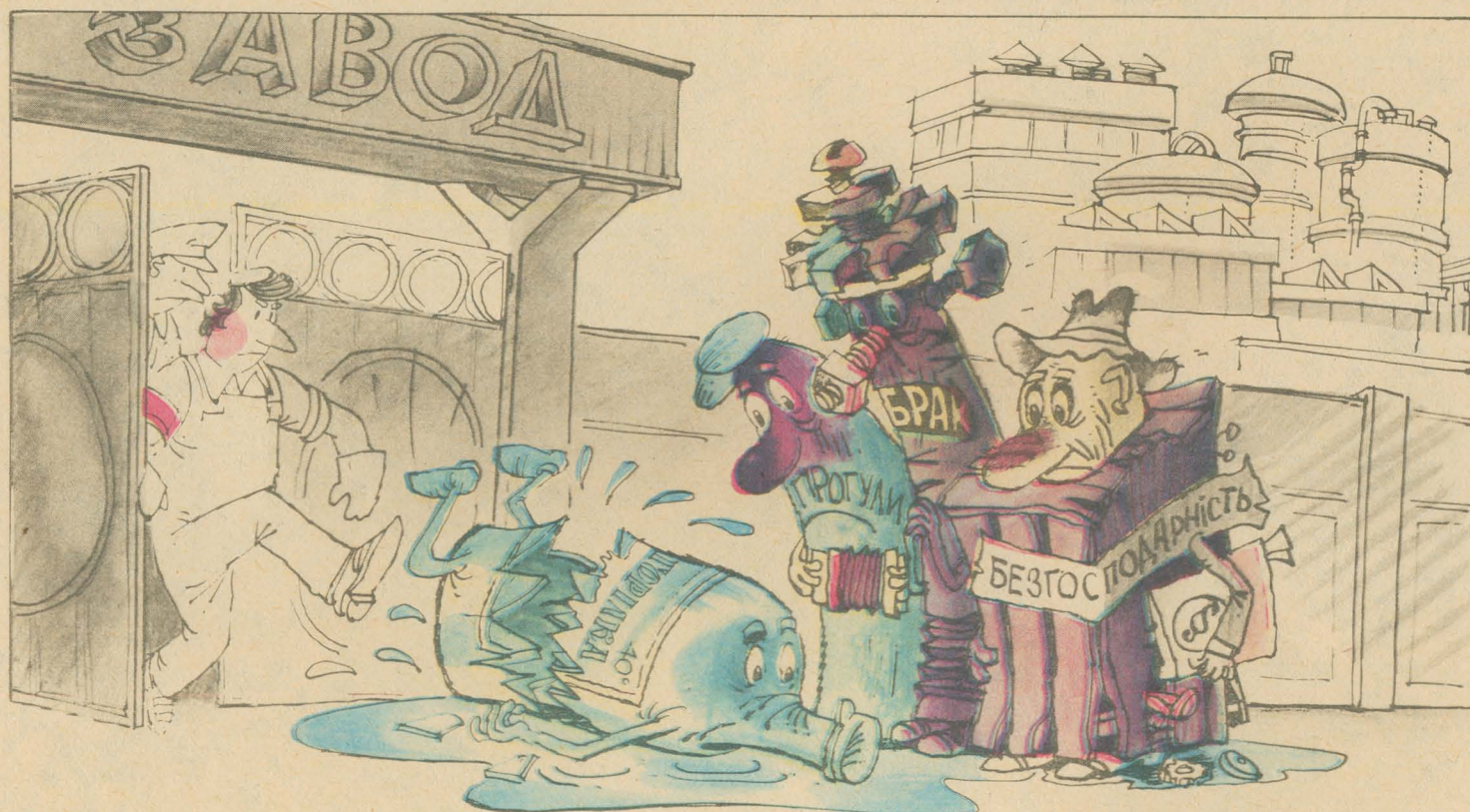
Трійця аж скам'яніла. І стрекотання бормащини ніби вчулося, та ні — просто на сусідню вулицю в'їхав бульдозер.

— Ну й порада... — процідив крізь зуби найдосвідченіший.

Все ж трапляються серед нас черстві, бездушні люди!

Андрій КРИЖАНІВСЬКИЙ.

Мал. В. ШИРЯЄВА

— А ми ж на неї так розраховували!..

ГУМОРЕСКА

Семен Петрович Напівкруглий написав гумористичне оповідання і надіслав його в один із журналів.

Відповідь, яку він одержав, була лаконічною: «На жаль, редакційний портфель буквально переповнений творами, що підготовлені до друку».

Семен Петрович того ж дня купив новісінький портфель з двома блискучими замками. Увечері він написав ще одне оповідання, поклав його в порт-

фель і вранці надіслав усе це поштою до видавництва.

Невдовзі звідти знову надійшов лист: «За портфель велике спасибі. Що ж стосується Вашого оповідання, то, на жаль, редакційний стіл буквально завалений матеріалами...»

Семен Петрович важко зітхнув і поплентався в меблевий магазин.

Юрій БЕРЕЗІН.

м. Донецьк.

ЛАДОНЬКИ-ЛАДУСЕНЬКИ

Пісенька для дорослих

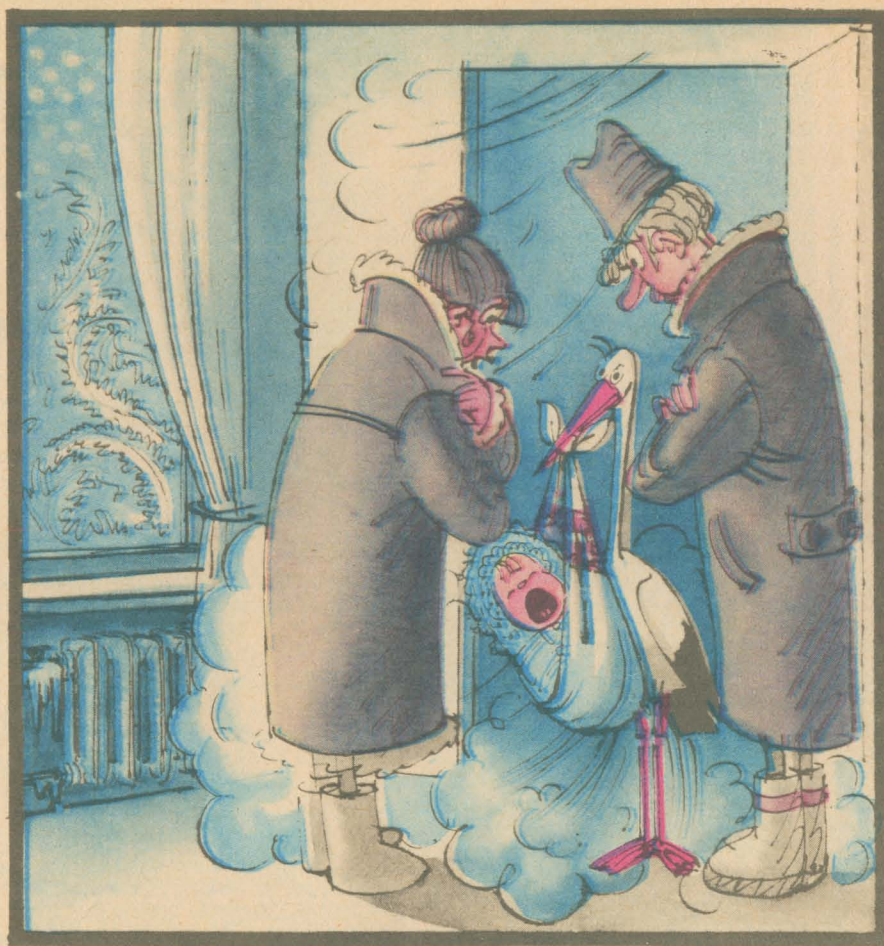
Ладоньки-ладусеньки!..
Ложку — за бабусеньку,
Ложку — за татуню,
Ложку — за мамуню,
Ложечку — за дідуся —
От і кашка уся!

Ладоньки-ладусеньки!..
Велик — від бабусеньки,
Джинси — від татуні,
Перстень — від мамуні,
Програвач — від дідуся —
От і справа уся!

Ладоньки-ладусеньки!..
Човен — він бабусеньки,
Дачка — від татуні,
«Тачка» — від мамуні,
І гараж — від дідуся —
От і складчина уся!

Ладоньки-ладусеньки!..
Капці — для бабусеньки,
Майку — для татуні,
Хусточку — мамуні,
Бриль старий — для дідуся... —
От і дяка уся!

Володимир ЧУБЕНКО.

— Може б, навесні приніс? Сам бачиш, яке у нас опалення...

ХОЧ І НЕ КОНЦЕРТНИЙ
РОЯЛЬ...

Розповіли мені якось чи то притчу, чи то бувальщину, чи то небилицю. Ніби в якогось чоловіка пожежа знищила хату з усім, що в ній було. Ну, на вулиці людину, звісна річ, не залишили, надали квартиру. А рідні, близькі, колеги, добрі знайомі склалися і вручили погорільцю певну суму грошей, щоб той умеблювався й на разі трохи підодягнувся. А чоловік узяв та й купив концертний рояль, а на решту грошей влаштував бучне новосілля. І стоїть тепер в його порожній квартирі лише рояль. Бо любив чоловік «красиво жити». Був з тих, хто, як подекуять, готовий продати останні штани, аби тільки мати багатий вигляд.

Коли такий дивак газдує у своїй квартирі, то це, як мовиться, його особиста справа. І робити з цього фейлетонний розголос на всю Україну, сенсу нема. Гірше, коли такі химерники починають так чудно розпоряджатись не власними, а державними або громадськими грошми.

Як відомо, після прийняття Продовольчої програми партія і уряд вжили ряд важливих заходів, спрямованих на зміцнення економіки колгоспів і радгоспів. Зокрема, було передбачено фінансування економічно слабкіших господарств за рахунок державного бюджету. Виділені гроші спрямовують на виробничі потреби, на будівництво житла, доріг, утримання дитячих дошкільних закладів, на культурно-масову роботу тощо. Причому, як завжди, коли гроші виділяють з державного бюджету, то строго регламентують, на що

саме і скільки саме грошей можна витратити. Це має свою назву: фінансова дисципліна. Її слід дотримуватися так само, як і трудової, і технологічної, і договірної, і штатної.

Вказано, зокрема, що на культурно-масову роботу слід використовувати 0,15 процента від загальної суми заробітної плати колгоспників. На ці гроші можна придбати необхідну літературу, передплатити періодику, купити інвентар та обладнання для Червоних кутків на фермах.

Колгосп «Ленінський шлях» Дрогобицького району якраз належить до господарств, для яких оця фінансова допомога з бюджету й передбачена в першу чергу. Бо в передовиках колгосп жодної нічки не ночував, вперто пасе задніх, і основні фонди в нього відповідні — кіт наплакав. Отож виділили колгоспу, як-то кажуть, «монету з бюджету». І як же розпорядився тими грошіми голова правління Б. Луцин? З допомогою бухгалтера і рахівниці він підрозрахував, що на вищезгадані культурно-масові потреби можна витратити 606 карбованців. Після чого він накупив різного добра на... 9762 карбованці. Концертного рояля, щоправда, не купив. Через те, гадаю, що кооператори забарилась і не завезли роялів у район. Натомість Луцин придбав аж вісім телевізорів — це при наявності лише одного Червоного кутка на фермі. Не інакше в кожному кутку Кутка надумав поставити по телевізору. І ще залишаться. З тих, що залишилися, один телевізор «Електрон» голова одразу забрав

у свій робочий кабінет. Там же поклав на підлогу два коштовних паласи. Ще один гарний палас (661 крб.) — понад 56 метрів килимової доріжки, а також шість стабілізаторів і стільки ж телевізійних антен голова не знав куди прикрити. Вони поки що перебувають у приміщенні колгоспної каси.

Не гірше погаздував голова колгоспу імені XXII з'їзду КПРС М. Макар. Маючи право витратити 742 крб., він вгатив на зростання культури 17914 карбованців. Культурно-масову роботу він вирішив підвищити передовсім з допомогою трьох меблевих гарнітурів «Олена», які розставив у своєму кабінеті, а також у кабінетах головного бухгалтера й головного економіста. Для цих же кабінетів придбав 44 (сорок чотири) м'яких крісла (на твердих стільцях бо культура зростає повільніше). А кольоровий телевізор «Електрон», холодильник «Апшерон», дві пральні машини «Вятка», понад тридцять театральних крісел із червня минулого року припадають пилом у колгоспних коморах, позаяк застосування їм так і не знайшли.

За рахунок бюджетних коштів прикрасили свої кабінети телевізорами, паласами, килимами й деякі інші керівники колгоспів району. Щодо килимів і паласів, то голови трохи маху дали: сказали «а» і не сказали «б». Бо коли вже постелили у своїх робочих кабінетах коштовні паласи й килими, то слід було заодно придбати й пантофлі, капці та виставити їх у приймальні біля секретаря-друкарки. Щоб відвідувачі могли перевзутись. Бо ж в осінню чи весінню негода прийде колгоспник до голови (а на Дрогобищині ще не в усіх селах є тротуари) і у заболочених чоботях — та й на палас. Його ж тоді ніяка «Вятка» не відпере, хоч вона і з програмним управлінням.

Щодо телевізорів у робочих кабінетах, то голови наче все як слід продумали. А от я, приміром, ніяк не можу придумати, що б його таке можна

робити з телевізором у кабінеті, призначеному для р о б о т и. Хіба ж ефективніше пройде виробнича нарада спеціалістів під акомпанемент «Музичного кіоска»? Чи невідомо цікавішим буде засідання правління в супроводі передачі «У світі тварин»? А влаштовувати колективні перегляди всесоюзних телепрем'єр краще усе-таки в клубі, ніж у кабінеті голови.

Інша справа, що голова колгоспу «Нове життя» Г. Карпович придбав, крім іншого, переносний телевізор «Електроніка-407» і поставив його не в кабінеті, а в службовій машині. Ідеш собі в бригаду і, замість дивитися за тим, що робиться на довколишніх ланах, культурно зростаєш, дивившись передачу «Алло, ми шукаємо таланти». Чи якусь іншу, не менш талановиту.

А втім, що б там я не казав, але й сам розумію, що телевізор у робочому кабінеті чи службовій машині — це зручно. Завжди можна бути в курсі телепрограм. Тільки чи буде від цього голова правління більше в курсі програми Продовольчої? Цього не знаю. Принаймні, ручатися не буду.

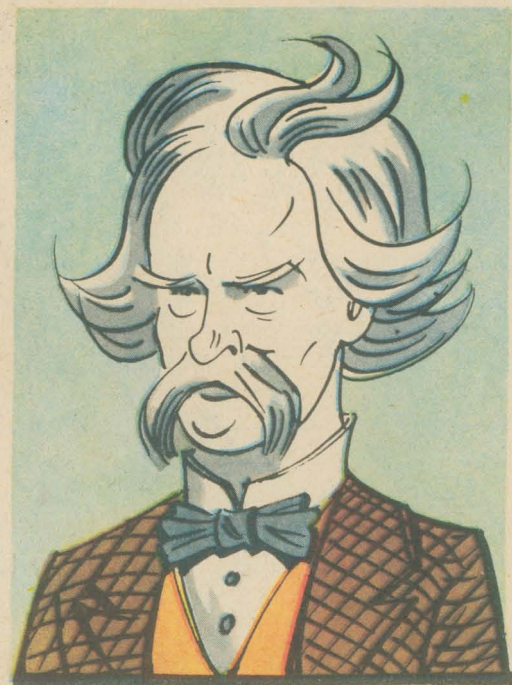
За минулий рік керівники колгоспів Дрогобищини з виділених їм державних коштів перевитратили на закупівлю телевізорів, холодильників, різних килимів-паласів 160 тисяч карбованців. Гроші тепер доведеться повернути в державний бюджет. А телевізори-холодильники ляжуть тягарем на економіку й без того не дуже міцних колгоспів району. Навряд чи це буде справедливо. Справедливіше буде, якщо гроші, бодай частково, відшкодують ті, чиї очі бачили, що купували.

Бо ж той дивак, який був готовий продати останні штани, аби тільки мати вигляд багатого, — він усе-таки продав власні штани...

А в нашому випадку за гонор одних мають розплачуватися інші. Як казав Остап Вишня, не-ха-ра-шо.

О. КРУКОВЕЦЬ.

Львівська область.

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА.

ЯК МЕНЕ ОБИРАЛИ В ГУБЕРНАТОРИ

Кілька місяців тому партія незалежних висунула мою кандидатуру на посаду губернатора великого штату Нью-Йорк проти кандидатур містера Джона Т. Сміта і містера Бленка Дж. Бленка. Я невірно відчував, що в мене є одна важлива перевага перед цими добродіями, а саме — моя незаплямована репутація. Неважко було переконатися з газет, що ці добродії коли і знали, що означає мати добре ім'я, то ті часи для них давно минули. Було ясно, що за останні роки вони опинились по вуха у всілякій мерзоті. Але в той час, як я радів зі своєї переваги і потай втішався нею, якийсь струминець неспокою каламутив глибини мого щастя: адже доведеться почути своє ім'я поряд з іменами таких людей! Це бентежило мене дедалі більше. Зрештою я написав про це своїй бабусі. Відповідь була швидка й рішуча. Бабуся писала:

«Ніколи за все своє життя ти не зробив жодного вчинку, якого можна було б соромитися. Поглянь у газети, поглянь — і ти зрозумієш, що за людиці оті містери Сміт і Бленк, а тоді вирішуй, чи захочеш ти принизитися до їхнього рівня і вступити з ними в політичну боротьбу».

Саме це й не давало мені спокою! Я не спав ту ніч ні хвилини. Але кінець кінцем я вже не міг відступати. Мою кандидатуру скрізь було оголошено, і я мусив вести боротьбу далі. За сніданком, байдуже переглядаючи газети, я натрапив на такого допису, і, повинен признатися, це приголомшило мене так, як ніколи в житті:

«Лжесвідчення. Можливо, тепер містер Марк Твен, що виступає перед народом як кандидат в губернатори, дасть нам пояснення з приводу того, як тридцять чотири свідки спіймали його на

порушенні присяги у Вокавоку (Кохінхіна) в 1863 році? Мета цього лжесвідчення полягала в тому, щоб відсудити в бідоласній вдови-тубільки та в її беззахисній родині мізерний клептик землі з кількома банановими деревами — їхню єдину опору та підтримку в скруті. Містер Твен зобов'язаний і перед своїм сумлінням, і перед своїми виборцями, на чій голоси він розраховує, роз'яснити цю історію. Чи зробить він це?»

Я думав, що лусну від подиву! Такий брутальний, мерзенний наклеп! Я ніколи зроду не бачив Кохінхіни. Я нічого зроду не чув про Вокавоку! Я не міг би відрізнити бананове дерево від кенгуру! Я був розлютований, але цілком безпорадний і не знав, що мені робити. Зовсім нічого

не зробивши, я сьак-так згаяв день. Наступного ранку в тій самій газеті було вміщено всього кілька слів на мою адресу.

«Знаменно! Слід зауважити, що містер Твен багатозначно мовчить з приводу свого лжесвідчення в Кохінхіні!»

(Далі протягом усієї виборчої кампанії ця газета ніколи не називала мене інакше як «Безчесний Клятвопорушник Твен»). Потім виступила ще одна газета, яка вмістила таке:

«Хотілося б знати. Чи зволить новий кандидат у губернатори пояснити декотрим своїм співгромадянам (які матимуть нещастя голосувати за нього!) таку цікаву обставину: чи правда, що його товариші по баракі в Монтані, які раз у раз «губили» дрібні цінні речі і завжди знаходили їх або в кишенях містера Твена, або в його «валізі» (тобто в газеті, в яку він загортав свої пожитки), мусили зробити йому, задля його ж власної користі, дружнє попередження, а саме: обмазавши дьогтем та вивалюючи у пір'я, пронести по вулицях його на жердні, а потім порадили йому назавжди покинути те місце, яке він займав у таборі. То чи зволить він це пояснити?»

Хіба можна було вигадати щось мерзенніше? Адже я ніколи в житті не був у Монтані!

(Відтоді ця газета звичайно називала мене не інакше як «Твен — Монтанський Злодій»).

Все це призвело до того, що, беручи в руки газету, я став відчувати такий самий страх, який відчуває людина, піднімаючи зі свого ліжка укривало й чомусь боячись знайти під ним гримучу змію.

Одного разу мені потрапило на очі таке:

«Наклепника введено на чисту воду! Завдяки даним під присягою письмовим свідченням Майкла О'Вленегена, ексвайра з Файв-Пойнтса¹, містера Снаба Реферті та містера Кеті Маліген з Уотер-стріту, встановлено, що підла заява містера Марка Твена про те, нібито покинуто дідуся нашого достойного кандидата містера Бленка повішено за грабництво на великій дорозі, — це брутальна, безсоромна і безпідставна брехня. У порядних людей сумно стає на душі, коли вони бачать, до яких ганебних засобів вдаються деякі панове, щоб досягти успіху на політичній арені, нападаючи на мерців, що давно покояться в своїх могилах, і паплюжачи наклепами їхні славні імена. І коли ми думаємо про той біль, що його завдає ця безсоромна брехня невинним родичам та друзям небіжчика, ми майже готові закликати зневажену і обурену публіку вчинити коротку й рішучу розправу над наклепником. Але ні! Полишмо його на муки власного сумління! (Хоча коли почуття гніву візьме гору і публіка у своїй сліпій люті заподіє наклепникові тілесне каліцтво, то безперечно, що ніякі присяжні не зможуть визнати винними месників, і ніякий суд не зможе покарати їх).

Ця дотепна прикінцева фраза мала свої наслідки: тієї ж ночі я мусив скопитися з ліжка й утекти чорним ходом, в той час як «зневажена й обурена публіка» вдерлася парадними дверима, розбиваючи меблі й вікна в своєму справедливому гніві і привласнюючи за одним заходом ті речі, що їх легко було забрати з собою. І все-таки я можу, поклавши руку на біблію, записатися, що ніколи зроду не зводив наклепу на дідуся містера Бленка. Більше того: до сьогоднішнього дня я навіть не здогадувався про його існування і ніколи не чув його імені.

(Хочу зазначити, між іншим, що вищезгадана газета відтоді не називала мене інакше як «Твен — Осквернитель Могили»).

Слідом за цим мою увагу привернула така газетна стаття:

«Достойний кандидат. Містер Марк Твен, що мав учора ввечері виступити з викривальною промовою на масовому мітингу незалежних, не з'явився своєчасно! У телеграмі від його лікаря повідомлялося, що його збив з ніг екіпаж, що йому переламано в двох місцях ногу, що він терпить тяжкі муки і т. д. і т. ін. Незалежні зосилили намагання проковтнути жалюгідну відмовку і вдавали, що вони не знають справжньої причини відсутності цього мерзенного розпусника, якого вони називають своїм кандидатом. Минулого вечора якийсь п'яний тип рачки вповз у готель, де живе містер Твен. Доконечний обов'язок незалежних довести, що ця п'яна тварюка не був сам Марк Твен. Нарешті ми їх спіймали на гарячому! Це — випадок, який не дає жодної змоги ухилитися від прямої відповіді. Громоподібний голос народу запитує: «Хто була ця людина?»

На мить мені здалося зовсім неймовірним, що ця ганебна підозра падає саме на мене. Три довгих роки минули відтоді, як я востаннє торкався до пива, вина чи взагалі до будь-яких спиртних напоїв. (Очевидно, з часом я звик до всього цього, бо коли в наступному випуску тієї ж газети побачив міцно встановлене за мною прізвисько «Твен, що допився до білої гарячки», я не відчув уже колишнього раптового гострого болю, хоч і знав, що газета монотонно називатиме мене так до самого кінця виборчої кампанії).

На той час значна частина адресованої мені кореспонденції складалася вже з анонімних листів. Форма їхня була проста:

«Що ви скажете про ту стареньку, яку ви стусонули ногою, коли вона постукала до вас, випрошуючи шматок хліба? Поль Прай»².

Або: «За вами водяться вчинки, про які не знає ніхто, крім мене. Я радив би вам вислати мені кілька доларів, якщо ви не хочете почути через газети про себе від вашого покірного слуги. Генді Енді».

Такий приблизно був зміст цих листів. Я міг би при бажанні вести й далі в тому ж дусі, аж доки читачеві не набридне. Незабаром головна газета республіканців «вкрила», що я брав великі хабарі у виборців, а провідний орган демократів приписав мені участь у якомусь брудному шантажі.

(Таким чином я здобув іще два прізвиська: «Твен — Підлий Хабарник» та «Твен — Мерзенний Шантажист»).

На цей час усі газети голосно вимагали моєї «відповіді» на всі жахливі обвинувачення, які впали на мене, і лідери моєї партії заявили, що дальше мовчання означало б крах моєї політичної кар'єри. Ніби для того, щоб підтримати їхню заяву й прискорити мій виступ, другого ж дня в одній з газет з'явилася така стаття:

«Подивіться на цю людину! Кандидат незалежних усе ще мовчить. Звичайно, він не сміє й голосу подати! Кожне обвинувачення проти нього було цілком доведено і знов — ще раз і ще раз — підтверджено його промовистим мовчанням, яке остаточно його викриває. Погляньте на свого кандидата, незалежні! Погляньте на Безчесного Лжесвідка! На Монтанського Злодія! На Осквернителя Могили! Помилуйтеся на Того, хто допився до білої гарячки! На вашого Підлого Хабарника! На вашого Мерзенного Шантажиста! Гляньте на нього пильно, добре подумайте і скажіть, чи можете ви віддати свої чесні голоси людині, яка заслужила такі ганебні прізвиська своїми огидними злочинами й не сміє розкрити рот, щоб заперечити хоча б один з них!»

Не було ніякої змоги далі ухилитися од відповіді, і я з почуттям глибокого припинення сів готувати відповідь на всі ці безпідставні обвинувачення та на всю зловну й підлу брехню! Але я так ніколи й не закінчив цієї роботи, бо другого ж ранку вийшла газета з новими страхітливими вигадками, із новими наклепами. Газета серйозно обвинувачувала мене

країні. Його книги перекладалися багатьма мовами народів СРСР, у тому числі й українською. Письменник завжди вірив у силу сатири. Він говорив: «У людства є одна безперечно дієва зброя — сміх, проти сміху ніщо не встоїть».

І сьогодні гостре і дотепне слово Марка Твена — на службі у людства.

в тому, що я спалив психіатричну лікарню з усіма хворими, бо вона псувала мені красивид з вікон мого будинку. Це сповнило мене жахом. Далі з'явилось обвинувачення в тому, що я отруїв свого дядька, щоб загарбати його майно; газета настійно вимагала розкриття могили й розтину трупа. Я відчував, що ось-ось збожеволію. На довершення всього мене обвинували в тому, що я, будучи опікуном притулку для підкидьків, повлаштовував там своїх беззубих і старих родичів, щоб вони готували їжу для моїх вихованців. Голова моя туманіла. Нарешті, вершиною тих безсовісних переслідувань, до яких вдалися ворожі партії, була вигадка, нібито дев'ятеро малят усіх відтінків шкіри і в найрізноманітнішому лахмітті полізли під час мітингу до трибуни і, чіпляючись мені за коліна, стали голосно кричати «таточку!».

Я не витримав. Я спустив свій прапор і капітулював. Я не відповідав вимогам кампанії по виборах губернатора штату Нью-Йорк. Я написав заяву, що знімаю свою кандидатуру і в пориві озлоблення підписався:

«Щиро ваш, колись порядна людина, а тепер Безчесний Клятвопорушник, Монтанський Злодій, Осквернитель Могили, Алкоголік, що допився до білої гарячки, Підлий Хабарник і Мерзенний Шантажист — Марк Твен».

Переклад з англійської
Феофана СКЛЯРА.

1. Файв-Пойнтс — нью-йоркські нетрі.
2. Поль Прай — герой однойменної комедії англійського драматурга Джона Пуля (1786—1872); любив втручатися в чужі справи.

АФОРИЗМИ, ЖАРТИ...

● Багатство, в якому не відмовлено жодному народу на землі, — гумор.

● Дотепність сама по собі нічого не варта, якщо немає в ній серцевини — мудрості.

● У першому номері нової газети надруковано лист до редакції за підписом «Постійний читач».

● Газета на заході видрукувала оголошення, що їй потрібен сміливий редактор, котрий мав би на своєму рахунку не менше 67 дуелей.

● У двох випадках людина не повинна займатися біржевою спекуляцією: коли у неї немає грошей і коли у неї є гроші.

● У зв'язку з нинішніми виборами президента мені пригадався такий випадок. Один чоловік за кілька хвилин до своєї кончини підкликав до себе священика і запитав: «Все-таки куди краще піти?» Для нього це питання ще було невирішеним. «І те, і те місце має свої позитивні сторони, — відповів помираючому святий отець, — в раю клімат, але зате у пеклі товариство».

● Немає міри гонору, є лише міра уміння приховувати його.

● Принципи не відіграють великої ролі, хіба що лише під час виборів. Після виборів їх можна розвісити на мотузочці, щоб вони як слід повітрілися і просохли.

● Коли я був трохи молодшим, я пам'ятав усе — і те, що було, і те, чого не було. Тепер я старію і незабаром стану згадувати лише останнє.

● Похвала завжди викликає зніяковіння: не знаєш, що сказати, не знаходиш потрібних слів. Та і що можна сказати у відповідь на комплімент? Мене хвалили безмежну кількість разів, і я завжди ніяковів. Щоразу я відчував, що могли б сказати і більше.

● Зверніть увагу на прислів'я: «Істина глаголить устами дітей і нерозумних». Який з цього можна зробити висновок? Що дорослі і розумні люди ніколи не говорять правди.

● Коли підіймаєшся на гору щастя, та не зустрінеш із другом своїм.

● Дехто вважає, що між людиною і ослем немає ніякої різниці; це несправедливо по відношенню до осла.

● Людину було створено в останній день, коли бог уже заморився.

І сміх, і гріх

СІМЕЙНІ РАДОЩІ

Семирічна Надін дуже пишається своїм батьком, відносно молодим, але вже досвідченим біологом: після дворічних відвідин біржі праці він таки домігся того, що одержав роботу.

А було це зовсім не легко та не просто: на одне місце претендували аж 42 кандидати! Але батько Надін, 37-річний доктор Меллер, обскакав усіх і кінець-кінцем одержав посаду молодшого продавця в одному із зоологічних магазинів Нью-Йорка.

УТОЧНЕННЯ

В гардеробі університету, що в англійському місті Саутгемптоні, з'явилися нові вішалки, а над ними повісили щит із попередженням: «Тільки для доцентів».

Наступного дня на тому щиті хімічним олівцем було дописано: «В окремих випадках тут можна вішати також пальта і плащі».

КРАСНОМОВНЕ ПОЗДОРОВЛЕННЯ

Телефоністки центрального вузла зв'язку італійського міста Палермо, що на острові Сіцилії, на день народження директора телефонної централі піднесли йому «Золоту книгу».

У книзі тій не було ніяких поздоровлень. Замість них були наведені 2804 усіляких проклять і лайок, які довелося вислухати телефоністкам від своїх клієнтів протягом року. Переважно на лініях міжміського зв'язку.

ОДНА ВІДГАДКА НА ДВІ ЗАГАДКИ

...Згадалися дві недавно вичитані історії-ки. Вірніше — два факти. Курйозні, здавалося б, факти. Але курйозність та їхня — красномовна...

З якихось пір у Ізраїлі почала військова уніформа в моду входити.

Ні, вона й раніш там пасербицею не животіла — завжди була на видноті привілейній. Коли ж кажемо, що почала в моду входити, то маємо на оці лише той факт, що з якихось пір набула вона в Ізраїлі широкого вжитку й серед люду цивільного.

Потяг до того облачення набув такої сили та розмаху, що привернув до себе пильну увагу чинів військових: як повідомило агентство Рейтер, патрулі військової поліції кинулися, за повелінням зверху, прочісувати вулиці ізраїльських міст та всіх одягнених у військову форму за фалди капати. І чимало затриманих їх тією уподобаною одежею розлучилися — довелося роздягатися та віддавати її патрулям.

Дивно воно якось виходить. Підігрівати бойовничий дух, надихати ним громаду, втовкмачувати їй усіляко, що без нього й жити не можна — це в сучасному Ізраїлі начебто іще практикується ж?! Ця справа, можна сказати, навіть піднята на щабель державної політики. То ж, здавалося б, таке поповнення ізраїльтянами своїх гардеробів годилося б тільки вітати на високому рівні — як масовий вияв бойовничого патріотизму, як своєрідну демонстрацію прихильності до такої політики державної, підтримки її. А замість того — маєш! — витрушують із уніформи!..

Подумалося: може, робиться це для того,

щоб легше було розбиратися, де людина військова, а де — просто собі патріот? Хай навіть і бойовничий, але все-таки лише патріот, який толком ні честі віддати, ні відлепортувати не тямить, не кажучи вже про справи поважніші, якими ладно вимуштруване ізраїльське вояцтво займалося — та ще й нині займається — хоча б у тому ж таки Лівані...

Дещо прояснила заява представника міністерства оборони Ізраїлю. Він розтлумачив: до операції «Роздягання» вдалися з єдиною метою — повернути десятки тисяч комплектів уніформи, викрадених із військових складів.

Значить, чому роздягають — ясно.

Але чому ж одягаються?! Чому та військова уніформа так у цивільного люду в моду увійшла, що він навіть незаконним, як виявляється, способом на неї розжитися поривається?!

Може, це все-таки, як уже говорилося, масова демонстрація отії самої підтримки та схвалення?..

Але ж останнім часом трудящі ізраїльтяни усе масовіше вдаються до прямих демонстрацій, аби виразити своє невдоволення політикою уряду...

Загадка...

А ось — іще одна.

Посилаючись на свідчення ізраїльської поліції, те ж агентство Рейтер повідомило, що тамтешні злодії тепер полюють за коштовностями, іноземною валютою і електроприладами.

Ну, коли йдеться про коштовності чи оту ж валюту, то злодії ніколи од них носа не вернули. Хоча так настирно, щоб це аж увагу широкої громадськості привертало, раніш за ними й не полювали, але завжди мали цю здобич за вельми пожиткову і жадану. Так що тут бодай щось можна зрозуміти. А от електроприлади?!

Загадка...

Може здатися, що між загадковим потягом ізраїльського цивільного посполитства до військової форми і таким же загадковим фактом інтересом ізраїльських злодіїв до електроприладів нема нічого спільного.

А тим часом у обох цих загадок — одна спільна відгадка...

Тут треба перейти до інших фактів. І то зовсім уже не курйозних...

Інфляція в Ізраїлі несесться нестримним галопом — тільки-но недавно повідомлялося, що вона успішно пододала 400-процентну річну межу, — а це вже, виявляється, і до 445-процентної дочвала! І ніякого стриму на неї нема. Шекець, тамтешня грошова одиниця, — геть на пси зійшов: його номінальна вартість уже менша од вартості металу, з якого він штампється. Отож і ясно, що злодії тамтешні не вважають рідних грошей за щось варте уваги та ризику, і віддають перевагу коштовностям, інвалюті та й навіть електроприладам — у них стала вартість.

Тим часом вартість життя росте, як на дріжджах — тільки за перше нинішнє півріччя удвічі побільшала. Треба економити і на одежині. А придбана в якогось спиртника крадена військова уніформа обходиться дешевше, ніж магазинна одіж. Звідси й потяг до уніформи.

От вам і розгадка обох загадок...

А чому на «землі обітованій» до такого дійшло — це вже ні для кого не загадка: лєвова частка — половина валового національного продукту — тель-авівськими правителями відвалюється на поживу богів Марсу.

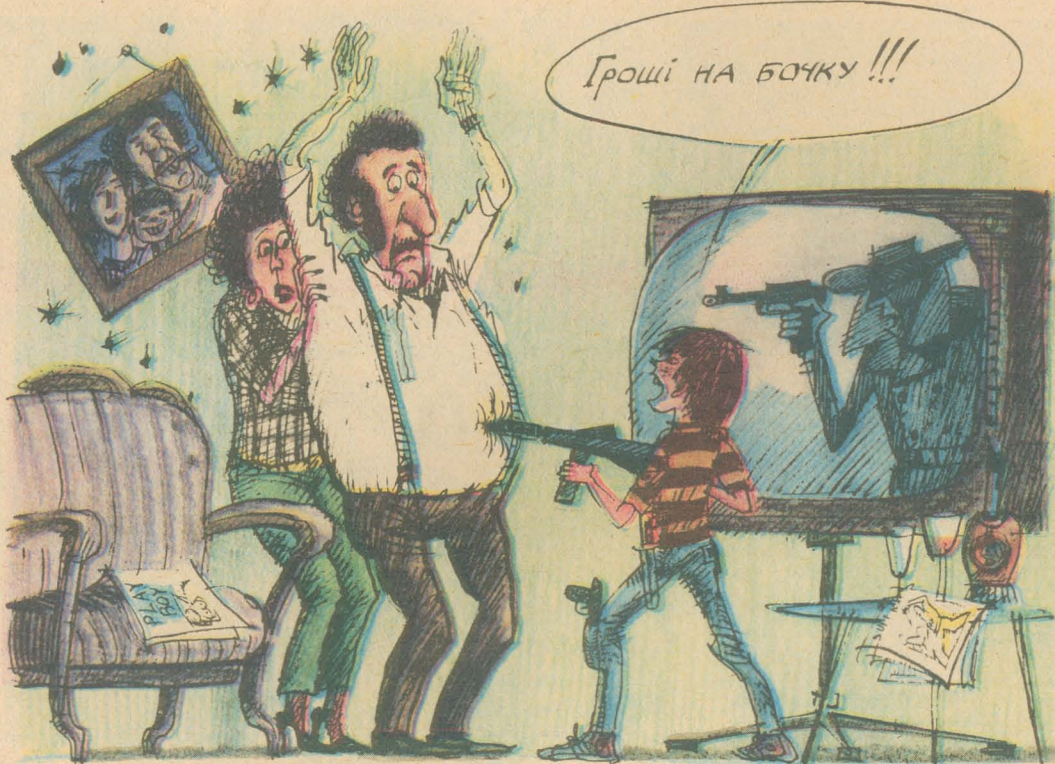
Ненаситний бозя жере — аж чавкає!

Д. МОЛЯКЕВИЧ.

«У США зростає злочинність серед підлітків. Зловісну роль у цьому відіграють пропаганда насильства у кінофільмах і телепередачах, а також узаконена торгівля зброєю».

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

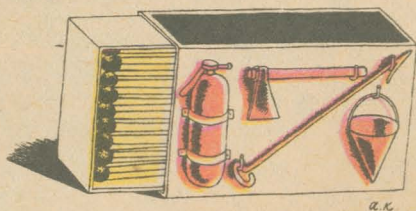
(3 газет).

— Дарма ти подарував Бобу справжній автомат — наш хлопчик такий емоційний!..

Мал. А. КОНОНЕНКА

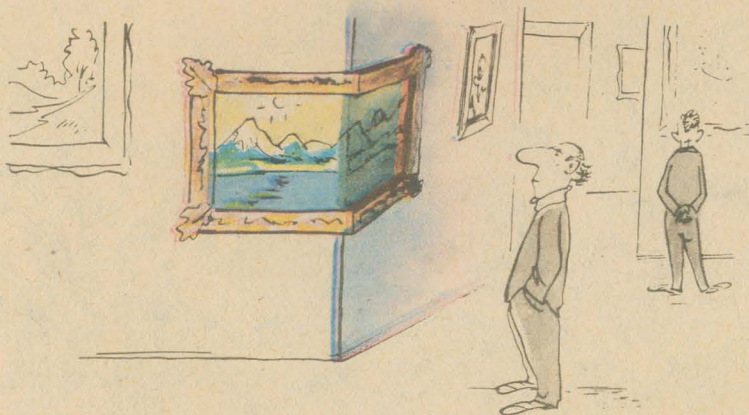
Без слів.

Мал. В. ХАРИТОНОВА

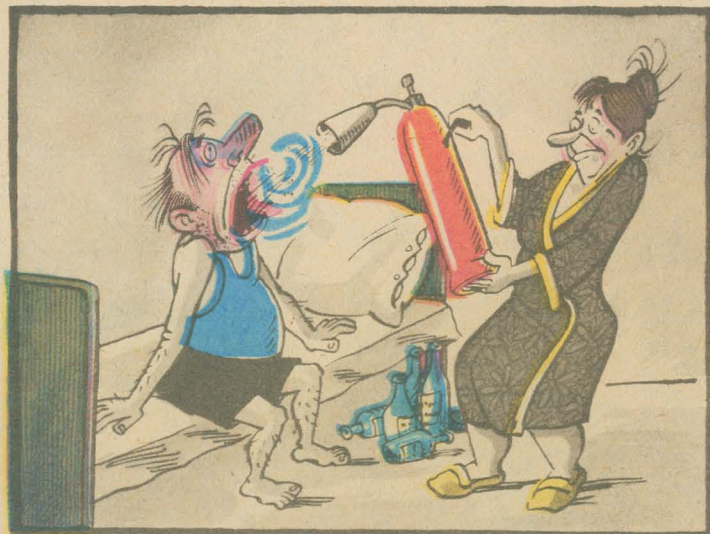
— Ти де знову цілісінський день вештався!!

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

Без слів.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

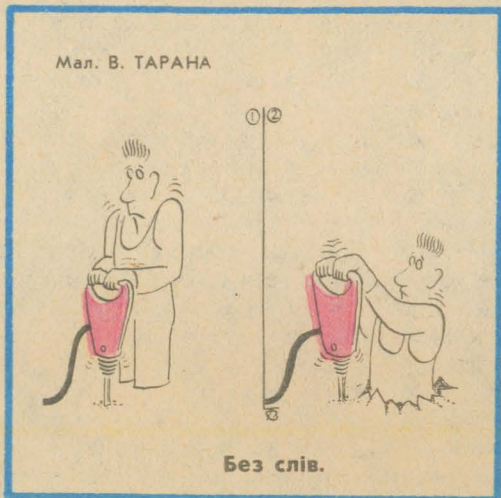
Без слів.

Мал. В. САВІЛОВА (м. Донецьк)

Без слів.

Мал. В. ТАРАНА

Без слів.

Мал. М. ПИШНОГО (м. Тернопіль)

ХВАЛЬКУВАТИЙ РИБАЛКА

— Набив я, друже, в риболовлі руку! —
Хвалився біля річки чоловік. —
Поглянь, яку велику витяг щуку,
Лиш клюнула — умить її підсік!
Не думала, породо розбишацька,
Зустрітися з рибалкою метким?!
Рибина стрепенулася зненацька
Й заговорила голосом людським:
— Хвалитися тобі нема причини,
Бо ти мене спіймав би чорта з два,
Якби то не отруйні ті рідини,
Які завод у річку вилива!
Гачок сама я зважилась ковтнути:
Піду назустріч будь-якій біді,
Аби не задихнутись від отрути
І дохлюю не плавати в воді!

Борис МИРОНЕНКО.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Останнім часом на Сумщині поширились чутки, ніби директор Лукашівського крохмального заводу Бремеев А. Ф. зміє перефарбовувати рибу у будь-який колір. Виявилося все значно простішим. Заводські відходи течуть у річку Братеницю, що у Ворсклу впадає. Не треба багато фантазії, аби уявити, як ті відходи впливають на самопочуття риби. Про це і розповідалося у фейлетоні «Фарбовані деруни» (№ 11 журналу).

Після виступу Перця заступник міністра харчової промисловості УРСР А. В. Раханський повідомив, що за недоліки в роботі, недостатній контроль за експлуатацією відстійників, що призвело до скидання забруднених стічних вод у річку Братеницю, директора заводу Бремеева А. Ф. з його посади звільнено.

БІЛЯ МЕДПУНКТУ

УСМІШКА

До медпункту прийшли хворі,
Та, мабуть, дарма:
Сіє дощ дрібний надворі,
Лікаря нема.
Хтось один із гурту того
Голос подає:
— Вже чекать немає змоги,
Де ж то вона є?..
Прибиральниця Федора
Звістку принесла:
— Їй пороблено учора,
До бабки пішла.

І. ДЕМЧЕНКО.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Степан ГРИЦЕНКО

ТАК БУДЕ КРАЩЕ

Повернувся старший брат зі школи
І — до першокласника Миколи:
— Як у тебе успіхи, козаче?
Той скрививсь: — Не розв'яжу задачі!
— Добре, поможу я розв'язати —
Та й скоріш на вулицю гуляти.
А Микола тільки носом чмише:
— Ні, якраз не так було б скоріше!
Слухай-но, що я тобі скажу:
Ти розв'язуй — я допоможу!

ЯК СОВА СОНЦЕ ГАСИЛА

КАЗКА

У темному дрімучому лісі, в глибокому дуплі столітньої липи, покритої сірим мохом, жила похмура сова. У неї були великі котячі очі, що добре бачили вночі, і гострі, як у шуліки, пазури.

Цілими днями вона сиділа в дуплі понура й невдоволена, чекаючи настання ночі. А як добре смеркне, закричавши «пугу!», «пугу!», вилітала безшумно на полювання, позлодійському шастала по пташиних гніздах, хапала маленьких сонних пташенят і ковтала їх живцем. Наситившись, притомом летіла до лісового озера запивати смачну їжу чистою холодною водою.

Лиш перші сонячні промені починали золотити верхівки дерев, ховалася у дуплі. Сонце своїм промінням, ніби голками, кололо їй в очі, а, ще гірше, — заважало полювати. Сова сиділа і думала-гадала, як погасити ненависне їй сонце. «Воно ж таке мізерне, як соняшник, що цвіте у баби Мотрі на городі, — тішила головата себе думкою, — де там йому змагатися зі мною! Махону на нього своїми широкими крилами — воно й погасне, наче недогарок свічки, а потім пошматую пазурами і кину геть у болото, щоб і сліду від нього не лишилося. Кому потрібне його світло?..»

Одного погожого літнього дня, коли сонце стояло в zenіті, вискочила сердита з дупла, закричала погрозово: «Пугу!», «Пугу!», що на совиній мові означало: «Погашу!», «Погашу!», та й понеслася вихором в напрямку сонця.

Під нею рухалися величезні отари кучерявих сивих хмар. Земля відпливала все далі й далі, і все на ній — ліси і гори, будівлі й озера — здавалось дрібним і маленьким, а ріки — тонесенькими павутинками... Від перевтоми у грудях стукотіло, аж розривалося серце, та сова, тяжко дихаючи, ще дужче натискала на крила: їй аж-аж-аж кортіло хутчіш погасити сонце.

Раптом, так здалося Сові, сонце почало темніти — стало червоним, а потім — чорним-чорним, як вороняче крило. Вона вже не бачила навіть свого гачкуватого дзьоба.

Сова переможно запугувала: «Погасила! Погасила!» — і почала, знесилена, спускатися вниз.

Приземлилася і ледь чутним голосом запугувала: «Я погасила в небі сонце! Я погасила в небі сонце! Погляньте, яка всюди темрява!..»

Птахи та звірі, які збіглися та злетілися подивитись на дурнувату сову, слухали і лукаво посміхалися: над ними в чистому голубому небі сяяло сонце, щедро розсіваючи золоте проміння. Співали дзвінкоголосі соловейки, кували сизокрилі зозулі, цвіли запашні барвисті квіти, над якими старанно поралися невтомні бджілки-трудівниці.

Усе раділо СОНЦЮ.

Лише одна-однісінька сова всього цього не бачила: її назавжди осліпило всесильне небесне світило.

Михайло ХИЖКО,
Григорій КАЩЕНЮК.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— От бачиш — і розмістилися! А ти боявся, що нам не буде де й притулитися...

ПЕТЯ НА ЛОТЕРЕЮ

ГУМОРЕСКА

...Еге... Еге... Правду, кумо, кажете, що сімейне життя — це все одно, що лотерея. Одному як уже не повезе, то й не повезе. Як не пасювате приб'ється до двору, то до чарки ласе або ледаче од світу божого. А іншому випаде так, що з усіх боків щастя. І на вроду тобі гарна людина трапиться, і характером лагідна, і до роботи тямуща. Ось хоча б сказати про мого зятя. Гріх бога гнівити, не можу на Петю обідитись. Хороший нам хлопець попався. Хороший. У колгоспі на тракторі найкращий. Ото минає місяць, і несе Петя як не двісті п'ятдесят, то триста карбованців. Усі до копійчки Світлані віддає.

Петю?! А то куди намірився? По рибу? Та ні,

Петю, поклади вудки. Поклади. Нічого, що вихідний. Он пора давати свиням їсти. Натовчи та замішай з дертю картоплі. А рибу вудити будеш тоді, як підеш на пенсію. Не до лица молодому здоровому мужчині стовбичити без діла біля річки.

Еге... Так Петя, наче голуб коло Світлани воркує. Та шанує її, та все їй купляє. Вже дорогу шубу дочка справила. Дві волохаті шапки. Чобіт усяких понакупляла. А ми тоже Петю не обіжаємо. Хотіла Світлана купити йому модні штани, отакі, що ото самі в кутку стоять, але не було Петіного розміру. То вона собі купила, а Петі принесла костюма за сорок п'ять карбованців. Аякже. Хоч і недорогий, але не скажете, що не з бостону. Мужчинам дорогі не практично купляти. Чи де сів, чи об щось зіперся...

Петю?! Ти вже справився? Молодець, Петю. Молодець. А тепер познімай білизну, щоб нею вітер не метляв. Тільки ж не складай жужмом, бо буде схожа на онучі. Гарненько складай. Гарненько...

Еге... Так я й кажу, що душі Петя в Світлані

не чує. Лежить, бувало, дочка в постелі, читає книжку, а Петя і в хаті поприбирає, і на подвір'ї до всього придивиться. Навіть люди відразу помітили, що в мене з'явився хазяїн у дворі. Мовляв, он скільки літ ворота були прив'язані до стовпа панчолами, а це на завісі почеплені. Аякже. Хіба ми гірші од людей...

Петю?! А то куди настроївся?! До Миколи?! Це ж яку ще радіолу справлять? Вернись, Петю. Відремонтує без тебе. Краще доведи до пуття Світланіні чоботи.

Еге... Так я й кажу, що й мене Петя шанує. Не суперечить. Слухається. Буде мені біля кого на старості прихилити голову. Але зять зятем, а краще на себе надіятись. Оце вирішила піти в сторожі та заробити для пенсії стажу. Випишуть на мене трудову книжку, Петя вдень на тракторі поробить, а вночі замість мене буде діжурити. Хіба йому не однаково, де спати...

Хороший нам, кумо, хлопець попався... Хороший...

Борис ПОЛІЩУК.

ПОЇХАЛИ

Коли сім'я сіла обідати, за вікном майнула постать сусідки.

— Чорти її несуть! — вилаялась мати. — Скажіть, діти, що мене нема вдома. Я поїхала.

А сама сховалась під столом. Ось і сусідка в хату.

— А матері нема вдома, — каже найменше. — Вони поїхали під стіл.

Повідомила Т. КОВАЛЬ.

м. Хрестинівка
Черкаської області.

ПРЕТЕНДЕНТ

— Дрібний почерк — ознака геніальності, — зауважив студентам викладач.

Потім, глянувши ненароком на зошит одного із студентів, продовжив:

— Не спішіть, Петренко, вона так швидко не приходить.

Повідомив О. ІВАННИКОВ.

м. Київ.

Це було напередодні 200-річного ювілею з дня народження Івана Петровича Котляревського. Поет-початківець приніс до редакції газети вірш, присвячений цій даті. Ознайомившись із віршем, газетяр сказав:

— Вірш дуже слабенький, з численними граматичними помилками. Працюйте над ним добренько і приносьте, коли будемо відзначати 300-річчя Котляревського.

Автор вірша гаряче запевнив:

— Обов'язково принесу!

Повідомив П. РОМАНЕЦЬ.

м. Знам'янка
Кіровоградської області.

ПОРАДА АВТОРУ

ХТО ЛЕГШИЙ!

— Я важу лише шістьдесят кілограмів! — хвалиться жінка сусідці.
— А я легша на п'ять!
— А зате в мене чоловік худий!

Повідомив М. ПАРАНИЧ.

м. Іршава
Закарпатської області.

ЯКЩО ПОРІВНЯТИ...

— Ти знаєш, що моя жінка каже? Як на мене, каже, то б я усіх п'яниць примусила блекоту їсти.

— Е-е-е, що твоя! Он моя нахвалється. Каже, коли б моя воля, то

збрала б усіх алкоголіків, напоїла б до посиніння, а похмелиться на другий день не дала б.

— Ну й садистка ж твоя жінка! Отаке придумати! Та моя проти твоєї — ангел!

Повідомив М. ЗЕЛЕНСЬКИЙ.

с. Червоні Партизани
Носівського району
Чернігівської області.

ПЕРЕДБАЧЕННЯ

Голова відстаючого колгоспу напередодні звітно-виборних зборів розповідає своєму заступникові:

— Слухай, Степане Івановичу, снилася мені цієї ночі риба. Що б воно означало?

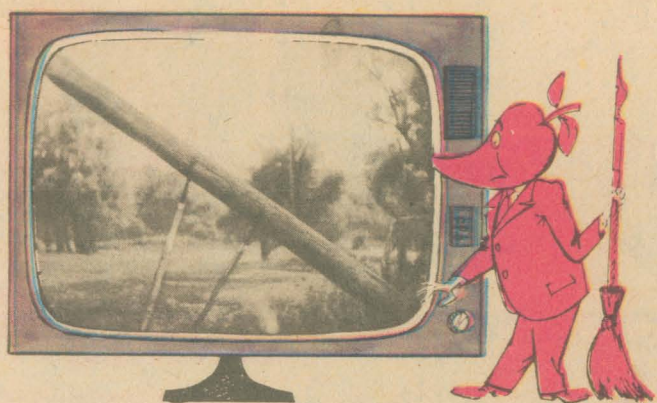
— А це дуже просто відгадується, Іване Степановичу...

— Як саме?

— А так, що неодмінно покажуть, де раки зимують...

Повідомив О. КУПРІЯ.

м. Яготин
Київської області.

Добридень, шановні телеглядачі!

Запрошуємо вас подивитися передачу «Старим речам — нове життя».

Чи доводилось вам задумуватись над тим сумним фактом, що старовинні, оспівані у багатющому народному лірико-епосі, знаряддя праці поступово зникають з ужитку? Де, окрім етнографічних музеїв, тепер можна побачити рубель, ців, ступу, ковальський міх, веретено, решето, довбню? Потихеньку доживають свій вік серп, коловертка, мантачка... А тим часом, багато з предметів домашнього побуту, які відходять у минуле, ще ого-го як послугували б людству. Ось, наприклад, яке несподіване застосування архаїчним рогачам знайшли кмітливі жителі села Ступаківки Ічнянського району на Чернігівщині. За допомогою цього нехитрого інструменту вони, як бачите, небезуспішно підтримують електропостачання свого населеного пункту. В усякому разі, керівництво району електромереж ось уже два роки не потікає сюди і носа, вважаючи, що тут їм робити нічого.

На цьому, товариші, до побачення. До наступного телебачення!

Мал. В. СОЛОНЬКА

— Можете виносити! Я її уже захистив.

Міць, фізична сила,
Не страшна могила.

Р. К. зі Львова.

— Справді, чого боятися?
Спортсмен — кругом спортсмен!

Спиридон потрапив на судову
лаву

За любов... приймає
з «підкладкою» заяви...

В. Т. з Погребища
на Вінниччині.

— Гумористична підкладка
Вашої мініатюри надто тонка. Чи
не можна б зробити її трохи
товщою?

«Сьогодні я написав гумореску
«Я женитися задумав», не знаю
чи сподобається. Якщо все пра-
вильно, то хотів би, щоб Ви її
надрукували. Автобіографії писа-
ти не буду».

І. К. з Суходольська
(Ворошиловградська обл.).

— Автобіографії не треба. Все
ясно вже з перших рядків гумо-
рески:

«Я женитися задумав,
Ось і дівчину зустрів,
А до чого вже красива,
Що не вистачає слів».

— Наша Вам дружна порада:
не витрачайте слів, переходьте до
діла!

И ось сидить вона близенько,
ротиком зітхає
та з-під лоба голубенькі
бісики пускає.

И ось дотумкав бідолаха...
І. К. з П'ятихаток.

— И от молодець! Ми б не
дотумкали.

Мал. А. ПОМАЗКОВА

— Проси, дур-
ню, норкову шу-
бу!..

СТРАШНЕ ПЕРО
ЧЕБ ПУСАКА...

«Правління колгоспу заключило
договір по охороні саду і овочів
з собаками».

(З виступу агронома).

Надіслав А. ЛУБЕНСЬКИЙ.

«Я випив лише чекуху горілки, на
чому і розписуюсь, що пити її
більше не буду».

(З пояснення).

«Про роботу з особами, схильни-
ми до пияцтва — разом з дільнич-
ним інспектором міліції».

(З плану проведення
профілактичних заходів).

Надіслав В. ЧЕРНЯ.

«...Боротьбу з п'яницями та по-
рушниками трудової дисципліни
у нас поставлено на належний,
досі не практикований, але надій-
ний рівень. Всіх п'яниць, прогуль-
ників, ледарів та дебоширів ми
періодично вішаємо на дошку
ганьби. Але, будучи навіть пові-
шеними, деякі з них, наприклад
Микола Горобейчик, не зробили
належного висновку і продовжу-
ють пиячити і дебоширити...»

(З протоколу).

Надіслав В. СТРАМНОВ.

«Культурне пасовище радгоспу
підживлене, а для сільських лю-
дей не підживлене».

(З протоколу).

Надіслав І. СЕРДЮК.

ХІБА ТО ГУЛЯЛИ!

— Ну, як вчора на весіллі
Гулялось, Іване?
Щось у тебе на похмілля
Настрій препоганий.
— Не питає, — Іван скривився, —
Гуляли не дуже:
Ніхто навіть не побився,
Не валявся в калюжі...

ТОНКИЙ ХІД

Запитав Мартин у Кості:
— Чом запізнюєшся в гості?
Каже той йому на вухо:
— Це тонка, Мартине, штука!
Роблю це небезкорисно.
Я запізнююсь навмисне:
Поглузують наді мною —
І наллють бокал «штрафної».

НА ПІЛЬГОВИХ УМОВАХ

Ця об'ява надто дивна,
Всім впадала в очі:
«На цвинтарі місцевому
Потрібні робочі».
А для всіх мастей п'яничок
Додали приписку:
«Тут же ми їм гарантуєм
Постійну прописку».

«ВИПУСКНИК»

В «побутовці» слюсарі
сіли до вечери.
Тільки пляшку розпили —
бригадир у двері.

— Що за привід?
— Привід є:
випускник наш Жора —
з витверезника його
випустили вчора!

Павло ЛАВРИК.

НЕ ТІ ЧАСИ

Раніш не знав він, де печінка,
Пилась горілка — як вода.
Тепер лиш із водою грілку
Він до печінки приклада.

П. ГРОМАДА.

Мал. В. ХАРИТОНОВА

— От зараз поставлю печатку — і ліцензія готова!..

АЛКОГОЛІЗМИ

- Коли бачив пляшку, входив у штопор.
- Ніщо так не переходить в сумнівну якість, як кількість випитого!
- Еволюція: спочатку в пляшку зазирає, а потім у неї ліз.

- Кредо п'яниці: зранку випив — цілий день вільний.
- І дзвін бокалів може стати похоронним.
- Крокував по життю лігровими кроками.
- Там, де тхне перегаром, найчастіше пахне й смаленим.

- Дехто, потрапляючи за святковий стіл, довго не може з-під нього вибратися.

- Що у п'яниці на язичі, те тверезому й на думку не спаде.

Леонід СУХОРИКОВ.

м. Київ.

◆ З райцентру Сосниця (Чернігівщина) до Перця надійшов лист про те, що в магазинах цього селища незадовільно організовано торгівлю соками та безалкогольними напоями.

Голова Сосницького райвиконкому Н. П. Батог повідомив редакції, що при перевірці факти підтвердились. Невідкладно було вжито заходів, і тепер в усіх продовольчих магазинах райцентру організовано торгівлю соками на розлив, завжди в продажі є і безалкогольні напої.

◆ У своєму листі до редакції гр-ка Кононова В. Ф. написала про те, що вона здала в хімчистку до Бобринецького (Кіровоградщина) райпобуткомбінату дитячу шубку. З того часу минуло вже півроку, а шубку ніяк не можуть знайти. З цим листом Перець звернувся до Міністерства побутово-обслуговування населення УРСР.

Як повідомив заступник міністра В. І. Виничук,

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

при перевірці листа виявилось, що шубку загубили. За рахунок винних Кононовій В. Ф., з її згоди, виплачено повну вартість шубки. А на працівників райпобуткомбінату, з вини яких сталася ця прикра пропаша, накладено дисциплінарні стягнення.

◆ В одному з листів до редакції повідомлялося про те, що у будинках жителів деяких вулиць села Новиці (Львівщина) немає електрики. Перевірити ці факти Перець попросив Рахнівський райвиконком.

Заступник голови райвиконкому М. І. Дмитрук повідомив редакції, що під час грози у цьому селі згоріла трансформаторна підстанція. Нині в селі

встановлено нову трансформаторну підстанцію, і тепер електропостачання нормалізовано.

◆ Перебуваючи на автостанції у місті Хуст, гр-н Ковач М. І. хотів звернутися до послуг довідкового бюро, але воно було зачинене. Спробував він знайти перонного контролера. Не вдалося. Тоді він змушений був звернутися до диспетчерської, а там його вилаяли. Дати книгу скарг грубо відмовили. Про все це пасажир і написав Перцеві.

Як повідомив виконуючий обов'язки заступника начальника Закарпатського обласного управління автомобільного транспорту В. Д. Помаскін, факти, вказані у листі, при перевірці підтвердились. За грубе ставлення до пасажирів диспетчера автостанції Гергара Б. Ф. переведено на нижчу посаду — перонним контролером строком на три місяці, а перонному контролеру Василю П. В. оголошено догану.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: В. БОЙКО; В. БОНДАРЕНКО, А. ВАСИЛЕНКО,
В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар),
І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНЬСКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 441-89-38, 441-89-37, 441-82-14.

Адрес редакції: 252047, Київ-47, ул. Петра Нестерова, 4.

Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перець» № 23 (1209)
(на українському мові)
Видавництво «Радянська Україна».

Видається з січня 1927 року.
Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 30.10.85. Підписано до друку 20.11.85. БФ 11346. 70×108/8. Офсетний друк.
2,8 умовн.-друку. арк. 14 умовн. фарб.-відб. арк. 4,1 обл.-вид. арк. Тираж 2284560 прим.
Зам. 05806.

© Журнал «Перець» 1985 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордену Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.
Ордену Леніна комбінат печатки видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Отсканировано reductorer
для rutracker.org

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Підкидна дошка Пентагону.